

tallen bellekens haren Verlosser voorafgingen en heur kwamen halen.

Fien was op hare knieën gevallen en bad en weende en vroeg, overmeesterd van hartewee, om met haar zuster te mogen sterven.

Achter de bedsponde knielde de moeder, het wezen in haren halsdoek, tegen den grond; de vader zat neven heur. Met troebele oogen, die verrieden hoe zeer hij leed in 't hert, keek hij met 'n smeehenden blik naar de Ciborie, die, in de handen van den priester, schitterde te midden 'n gouden stralenring.

Siska's lippen vergingen, ze bad..... Ze smeekte om vergiffenis en ze vergaf. Heur oogen vielen toe, en toen de priester den zegen gaf, lag ze zoo hemelsch, zoo engelachtig... Heure borst stiet traag op en neer, zooniet waande men heure ziel uit de kluisters.

't Was nu Zaterdag nacht en dit alles was binst de laatste acht dagen geschied.

Nu zaten ze daar, man en vrouw, versteven van kou in de zeurige stalkamer te luisteren naar 't piepend hijgen hunner stervende dochter.

Boven zat Fien, aan de bedsponde, de hand harer zieke zuster in de heure, 't minste verlangen der stervende afwachtend om heur te voldoen.

Nu en dan wies ze zachtjes 't zweet van 't wezen harer zuster af, of schoof zuutjes 't kussen wat onder 't hoofd.